

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 26, 2021

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1035](#) 13-07-2021

Is er sprake van een cassatiemiddel als bedoeld in de wet?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1124](#) 13-07-2021

Beroep op ontslag van alle rechtsvervolging wegens bestaan van vrijstelling als bedoeld in artikel 5.1 Besluit vrijstelling beschermde dier- en plantensoorten (oud).

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1100](#) 13-07-2021

Beroep op ontslag van alle rechtsvervolging wegens bestaan van vrijstelling als bedoeld in artikel 5.1 Besluit vrijstelling beschermde dier- en plantensoorten (oud).

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1138](#) 13-07-2021

Middel over ontbrekende pleitnota.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1091](#) 13-07-2021

Noodweer. Heeft hof voldoende inzicht gegeven in zijn gedachtegang?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1137](#) 13-07-2021

Misverstand over ander tijdstip behandeling klaagschrift. Schending van beginselen van behoorlijke procesorde, nu behandeling in raadkamer van klaagschrift buiten aanwezigheid van klager en zijn raadvrouw heeft plaatsgevonden?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1129](#) 13-07-2021

Dient vermelding adres van moeder van verdachte in schriftelijke bijzondere volmacht tot instellen hoger beroep te worden aangemerkt als adresopgave als bedoeld in artikel 36g lid 1 onder c Sv, zodat afschrift van oproeping voor nadere terechtzitting in hoger beroep naar dat adres had moeten worden verzonden?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1130](#) 13-07-2021

Beperking van hoger beroep door hof tot zaak A. Heeft hof zaak B ten onrechte buiten hoger beroep gehouden?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1134](#) 13-07-2021

Aanhoudingsverzoek gemachtigde raadsman ter terechtzitting in hoger beroep op de grond dat verdachte ernstig ziek is, door hof afgewezen op grond van belangenafweging, nu behandeling reeds drie keer is aangehouden en twintig maanden zijn verstreken sinds eerste zitting in hoger beroep.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1135](#) 13-07-2021

Kan uit gebezigde bewijsmiddelen worden afgeleid dat verdachte opzettelijk heeft gehandeld?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1127](#) 13-07-2021

Is sprake van aantasting in persoon 'op andere wijze' als bedoeld in artikel 6:106 onder b BW?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1125](#) 13-07-2021

Levert omstandigheid dat in het door verbalisant opgemaakte proces-verbaal van aanhouding niet is geverbaliseerd dat bij aanhouding van verdachte geweld is toegepast, schending van verbaliseringsplicht van artikel 152 Sv op en vallen eventuele onregelmatigheden in processen-verbaal alsmede hetgeen blijkt uit verklaringen van verbalisanten afgelegd bij raadsheer-commissaris buiten bereik van artikel 359a Sv?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1092](#) 13-07-2021

Heeft hof verzuimd te beslissen op verweer strekkende tot strafvermindering op de grond dat onder verantwoordelijkheid van OM onrechtmatig is gehandeld met betrekking tot geheimhouderstukken?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1131](#) 13-07-2021

Herzieningsverzoek op de grond dat uit gesprek tussen advocaat-generaal en aangever blijkt dat geluidsopnames van telefoongesprekken waarin aanvrager bewezen verklaarde uitlatingen tegenover aangever heeft gedaan zijn bewerkt.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1087](#) 13-07-2021

Herzieningsverzoek op de grond dat hof aanvrager zou hebben vrijgesproken indien hof bekend was geweest met conclusie van deskundige over hoek van schotrichting.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1133](#) 13-07-2021

Herzieningsverzoek op de grond dat hof op grond van artikel 266 lid 2 Sr tot ontslag van alle rechtsvervolgning was gekomen indien het bekend was geweest met omstandigheid dat hoofdredacteur op de hoogte was van wangedrag van medewerker van omroep maar geen maatregelen zou hebben getroffen.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1088](#) 13-07-2021

Post-Keskin. Gebruik van getuigenverklaring voor bewijs. Schending ondervragingsrecht?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1136](#) 13-07-2021

Had hof bij beoordeling van rechtsgevolg dat moet worden verbonden aan weigering van OM om getuige op roepen, moeten uitgaan van regeling van artikel 359a Sv en moet weigering van OM worden aangemerkt als vormverzuim dat moet worden beoordeeld met inachtneming van ECLI:NL:HR:2020:1889?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1098](#) 13-07-2021

Bewijsklacht over gewoontewitwassen.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1132](#) 13-07-2021

Heeft het hof de verwerping van het beroep op de strafuitsluitingsgrond van artikel 189 Sr toereikend gemotiveerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1050](#) 13-07-2021

Liquidaties in Staatsliedenbuurt in Amsterdam. Bewijsklacht medeplegen poging tot gekwalificeerde doodslag.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1049](#) 13-07-2021

Liquidaties in Staatsliedenbuurt in Amsterdam. Bewijsklacht medeplegen poging tot gekwalificeerde doodslag.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1034](#) 13-07-2021

Dient ten aanzien van degene die ten tijde van begaan van strafbaar feit de leeftijd van 12 jaren maar nog niet die van 18 jaren heeft bereikt de in artikel 70 Sr genoemde verjaringstermijn ten aanzien van misdrijven tot de helft te worden ingekort? En wist verdachte ten tijde van voorhanden krijgen van iPhone dat het een door misdrijf verkregen goed betrof?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1006](#) 13-07-2021

Is verjaring van helingsfeit gestuit door uitbrengen van rechtshulpverzoek door officier van justitie? En verweer strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van OM in vervolging dan wel bewijsuitsluiting vanwege inbeslagneming van cd-rom onder toenmalige advocaat van verdachte.

Annotatie

[Immunitie Centrale Bank van Suriname.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

Immunititeit Centrale Bank van Suriname.

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 6 juli 2021, ECLI:NL:HR:2021:1042.

Het openbaar ministerie (hierna: OM) klaagt over het oordeel van de rechtbank dat de inbeslagneming van bijna 19,5 miljoen euro strijdig is met de immunititeit die de Centrale Bank van Suriname (hierna: CBvS) op grond van internationaal gewoonterecht.

De rechtbank heeft ten aanzien van de de (staats)immunititeit overwogen dat de klaagsters betoogd hebben dat aan de CBvS als staatsorgaan (absolute) immuniteit toekomt ten aanzien van (ook) de onderhavige geldzending van € 19.500.000 die vanuit Suriname via Nederland naar de Bank of China (hierna: BoC) in Hong Kong werd vervoerd. Hiertoe hebben klaagsters een beroep gedaan op het (nog niet in werking getreden) Verdrag van de Verenigde Naties van 2 december 2014. Klaagsters hebben aangevoerd dat CBvS de geldzending ter uitvoering van een wettelijke taak heeft verricht en dat met deze zending een publiek belang is gediend. Klaagsters stellen zich op het standpunt dat met de inbeslagneming van de € 19.500.000 het volkenrechtelijke beginsel van de staatsimmuniteit is geschonden. 'Met de beslaglegging door het OM op gelden die CBvS als staatsorgaan van Suriname onder zich had, heeft Nederland Suriname (...) zonder grondslag aan zijn rechtsmacht onderworpen. Dit is in strijd met de soevereine gelijkheid van staten'.

De officieren van justitie hebben zich op het standpunt gesteld dat CBvS als staatsorgaan van Suriname weliswaar immuniteit geniet, maar alleen ten aanzien van staatseigendommen en voor zover deze goederen een publieke, niet-commerciële bestemming hebben. Aan die twee vereisten is in deze zaak niet voldaan. Het in beslag genomen geld behoort immers toe aan de handelsbanken en is geen eigendom van CBvS. Verder volgt uit artikel 16.3 van de tussen CBvS en de BoC gesloten overeenkomst dat de overeenkomst en de ter uitvoering daarvan verrichte geldzendingen een commercieel doel dienden. Bovendien hebben CBvS en BoC in deze bepaling afstand gedaan van aan hen toekomende immuniteiten. Ook los van deze overeenkomst, is volgens de officieren van justitie duidelijk dat met de geldzending niet een publiek belang wordt gediend, omdat dergelijke geldzendingen ook door andere, commerciële

banken kunnen en in de praktijk ook worden verricht. De officieren van justitie hebben gevorderd het beroep op (staats)immunititeit af te wijzen.

De rechtbank overweegt dat vastgesteld is dat het beslag is gelegd onder CBvS. Deze rechtspersoon is ingesteld bij Wet van 10 oktober 1956, tot regeling van het Centrale Bankwezen in Suriname (G.B. 1956, nr. 97) (hierna: Surinaamse Bankwet 1956) en moet als officieel staatsorgaan van de staat Suriname worden aangemerkt. De FIOD heeft dus beslag gelegd onder een andere staat, namelijk Suriname.

Zoals de officieren van justitie in raadkamer hebben toegelicht, is het (klassieke) beslag op grond van artikel 94 Sv gelegd met het oog op de waarheidsvinding, maar wordt het thans door het OM gehandhaafd met het oog op een mogelijke verbeurdverklaring van het geldbedrag. Verbeurdverklaring is een bijkomende straf, waarbij het te verbeurd verklaren voorwerp vervalt aan de (Nederlandse) Staat.

Artikel 8d Sr bepaalt dat de toepasselijkheid van de Nederlandse strafwet wordt beperkt door de uitzonderingen in het volkenrecht erkend. Deze bepaling heeft een strekking gelijk aan artikel 13a Wet AB en bevat een wettelijke erkenning van aan het volkenrecht ontleende immunititeit van jurisdictie. De rechtbank haalt wat die laatste bepaling betreft, de prejudiciële beslissing (ECLI:NL:HR:2016:2236) rechtsoverwegingen 3.4.2, 3.4.3, 3.5.2 en 3.5.3 van de (civiele kamer van de) Hoge Raad aan en overweegt dat deze beslissing in een civiele zaak gewezen is over een op grond van de bepalingen van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering gelegd (conservatoir) (derden)beslag. De rechtbank ziet zich dan ook in de eerste plaats gesteld voor de vraag of de overwegingen uit deze beslissing ook van toepassing zijn in de onderhavige strafrechtelijke procedure.

Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit de totstandkomingsgeschiedenis van het VN-Verdrag dat de bepalingen uit dit verdrag geen betrekking hebben op strafrechtelijke procedures. De rechtbank wijst in dit verband met name op:

- Resolutie 59/38 van 2 december 2004 van de 'General Assembly', voor zover inhoudende:

'The General Assembly

(...) Taking into account the statement of the Chairman of the Ad Hoc Committee introducing the report of the Ad Hoc Committee,

(...)

2. Agrees with the general understanding reached in the Ad Hoc Committee that the United

Nations Convention on Jurisdictional Immunities of States and Their Property does not cover criminal proceedings'

- De samenvatting van de (13de) vergadering van de 'Sixth Committee' van 25 oktober 2004 (A/C.6/59/SR.13) mbt agenda item 142: Convention on jurisdictional immunities of States and their property (A/59/22).

Ook de door klaagsters ingeschakelde deskundige, prof. dr. C.M.J. Ryngaert, hoogleraar internationaal publiekrecht aan de Universiteit Utrecht, geeft in zijn bericht van 19 juni 2019 aan dat wordt uitgegaan van een 'general understanding' dat het Verdrag in beginsel geen betrekking heeft op strafzaken.

De rechtbank overweegt dat naast het VN-Verdrag, dat dus als zodanig niet op strafrechtelijke procedures van toepassing is, er ook geen andere verdragen zijn die betrekking hebben op het leggen van strafvorderlijk beslag door de ene staat onder de andere staat. Diverse internationale verdragen bevatten daarentegen wel regels omtrent de immuniteit die bepaalde staatsfunctionarissen genieten tegen strafrechtelijke procedures in andere dan hun eigen, dat wil zeggen vreemde staten (vgl. het Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer (18 april 1961, *Trb.* 1962, 101 en 159) en het Verdrag van Wenen inzake de consulaire betrekkingen (24 april 1963, *Trb.* 1965, 40 en *Trb.* 1981, 143)).

Het feit dat er voor strafrechtelijke procedures geen verdrag is dat in algemene zin de immuniteit van staatsorganen tegen de rechtsmacht van een vreemde staat regelt, betekent naar het oordeel van de rechtbank niet dat een staatsorgaan als CBvS geen immuniteit kan genieten tegen strafrechtelijke acties ondernomen door een vreemde staat. De vraag of en zo ja, in hoeverre dit het geval is, moet worden beantwoord aan de hand van publieke opvattingen die volgens het internationaal gewoonterecht gelden.

Het internationaal recht kent hoofdzakelijk twee vormen van immuniteit tegen strafrechtelijk optreden door vreemde staten, te weten: '*immunitieit ratione personae*' (persoonlijke immuniteit) en '*immunitieit ratione materiae*' (functionele immuniteit). Voor beide vormen geldt dat de toegekende immuniteit niet een persoonlijk voorrecht is, maar ertoe strekt te waarborgen dat de betrokken persoon of het betrokken orgaan zijn functie op een effectieve manier kan uitoefenen ten behoeve van zijn staat. Immuniteit *ratione personae* wordt vaak aangemerkt als 'absoluut', omdat deze zich niet beperkt tot handelingen verricht in het kader van de officiële functie-uitoefening, maar zich uitstrekt tot alle handelingen, inclusief privéhandelingen. Deze immuniteit komt thans enkel nog toe aan een gelimiteerd aantal staatsfunctionarissen, te weten: aan staatshoofden, regeringsleiders en ministers van buitenlandse zaken (allen op grond van internationaal gewoonterecht), alsook aan

diplomaten, vertegenwoordigers van zendstaten in speciale missies en het hoofd van een missie en de leden van de diplomatieke staf in missies van een internationale, universele organisatie (allen op grond van verdragen). Immunitet *ratione materiae* strekt minder ver en beperkt zich tot handelingen verricht in de uitoefening van de publieke functie. De immunitet tegen strafrechtelijk optreden door vreemde staten heeft zich de afgelopen eeuw ontwikkeld van een absolute immunitet tot een relatieve, functionele immunitet.

Met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen en toegespitst op de onderhavige zaak heeft naar het oordeel van de rechtbank in Nederland als ongeschreven regel van internationaal publiekrecht (volkenrecht) te gelden dat vreemde staten, in deze zaak Suriname, immunitet van strafvorderlijk beslag genieten voor zover dat beslag betrekking heeft op voorwerpen die de vreemde staat onder zich heeft ten behoeve van de uitoefening van haar publieke taak. CBvS, zoals reeds opgemerkt een officieel staatsorgaan van de staat Suriname, heeft op grond van artikel 9 van de Surinaamse Bankwet 1956 tot taak:

- a. het bevorderen van de stabiliteit in de waarde van de geldeenheid van Suriname;
- b. het verzorgen van de geldsomloop in Suriname, voor zover uit bankbiljetten bestaande, alsmede het vergemakkelijken van het girale betalingsverkeer;
- c. het bevorderen van de ontwikkeling van een gezond bank- en kredietwezen in Suriname;
- (...);
- e. het bevorderen en vergemakkelijken van het betalingsverkeer van Suriname met het buitenland;
- f. het bevorderen van een evenwichtige sociaaleconomische ontwikkeling van Suriname.

Klaagsters hebben aangevoerd dat CBvS ter uitvoering van deze, bij wet aan haar opgedragen taak de onderhavige geldzending heeft verricht en dat die zending een publiek belang diende. De rechtbank volgt klagsters in die opvatting. Uit hetgeen door klagsters naar voren is gebracht blijkt genoegzaam dat bestaande overschotten aan contante euro's in Suriname die (uiteindelijk), al dan niet via wisselkantoren, terechtkomen bij de diverse handelsbanken, giraal moeten worden gemaakt om deze weer op een bruikbare wijze aan de liquide middelen van een bank toe te voegen. Waar dit voorheen gebeurde via zogeheten 'banknote trading agreements' van de handelsbanken met banken in het eurogebied, heeft vanaf 2014 CBvS die taak op zich genomen omdat veel banken in eurolanden deze overeenkomsten met Surinaamse handelsbanken beëindigden in het kader van de-risking. Klaagsters hebben naar het oordeel van de rechtbank voldoende aannemelijk gemaakt dat CBvS vanaf 2014

geldzendingen als de onderhavige verzorgt in de uitoefening van haar wettelijke taken als centrale bank, te weten het in artikel 9 van de Surinaamse Bankwet 19569 onder (b), (e) en (f) bepaalde.

Dat, naar de officieren van justitie hebben aangevoerd, in artikel 16.3 van de tussen CBvS en de BoC gesloten overeenkomst is vermeld dat de overeenkomst is 'entered into for private commercial purposes' en waarbij partijen afstand doen van immuniteit op grond van soevereiniteit ('irrevocably waives (...) all immunity on the grounds of sovereignty of similar ground'), brengt de rechtbank niet tot een ander oordeel. Klaagsters hebben in raadkamer, desgevraagd, toegelicht dat het gaat om een contractuele bepaling die alleen tussen CBvS en BoC geldt en op initiatief van de BoC aldus in de tussen partijen gesloten overeenkomst is opgenomen omdat zij (kort gezegd) bij een geschil tussen partijen niet met lege handen wenste te staan. Die toelichting overtuigt. Daarmee doet deze contractuele bepaling niet af aan het feit dat CBvS met het verrichten van de geldzendingen een publiek belang diende (ten aanzien waarvan zij zich ten opzichte van anderen dan de BoC op immuniteit mag beroepen).

Ook het argument van de officieren van justitie dat de geldzending niet een publiek belang dient, omdat dergelijke geldzendingen ook door andere, commerciële banken kunnen en worden verricht, leidt niet tot een ander oordeel. De enkele omstandigheid dat onderhavig geldtransport ook door een commerciële bank verricht had kunnen worden, betekent immers niet dat om die reden CBvS het geldtransport in dit geval niet in de uitoefening van haar publieke taken heeft verricht. Zoals hiervoor is overwogen, heeft CBvS voldoende aannemelijk gemaakt dat zij onderhavige geldzending in het kader van de uitoefening van haar wettelijke taken als bedoeld in de Surinaamse Bankwet 1956 heeft verricht.

Uit het bovenstaande volgt dat, op grond van de geformuleerde rechtsregel van internationaal (gewoonte)recht, CBvS in beginsel immuniteit geniet van het onderhavige, strafvorderlijk beslag. De omstandigheid dat CBvS door het OM niet als verdachte is aangemerkt in het (strafrechtelijk) onderzoek, staat er naar het oordeel van de rechtbank niet aan in de weg dat zij een beroep kan doen op immuniteit voor de handelingen die zij in de uitoefening van haar publieke taken (heeft) verricht. Algemeen aanvaard in het internationaal recht is dat de immuniteit van een staatsorgaan zich ook uitstrekt over machtsuitoefening door de autoriteiten van een vreemde staat, terwijl dat staatsorgaan niet de (directe) verdachte is van een strafbaar feit. Enkel '*voluntary invitations to give evidence*' zijn acceptabel onder internationaal recht, hetgeen betekent dat '*binding orders*' als dwangmiddelen, zoals een doorzoeking of een inbeslagneming, niet toelaatbaar zijn.

De officieren van justitie hebben nog aangevoerd dat CBvS geen beroep op immuniteit toekomt, aangezien het in beslag genomen geld eigendom is van de handelsbanken en CBvS

hooguit als (middellijk) houder van het geld kan worden beschouwd. Het gaat hier niet om staatseigendommen, aldus de officieren van justitie. De rechtbank volgt de officieren van justitie hierin niet. De vraag welke voorwerpen de immuniteit van het strafvorderlijk beslag omvat, moet worden beantwoord op een wijze die in overeenstemming is met het doel en de strekking van (gecodificeerde en niet-gecodificeerde) regels waaraan staten (en burgers) zich in het internationale (publieke) rechtsverkeer hebben te houden. Hoewel de in beslag genomen gelden naar het nationale (civiele) recht van Suriname eigendom zijn van de drie handelsbanken, stelt de rechtbank vast dat het onder zich nemen en houden door CBvS van deze gelden inherent is aan de handeling(en) die zij in de vervulling van haar publieke taken verricht. Doel en strekking van immuniteit is het waarborgen dat een staatsorgaan zijn taken en bevoegdheden namens zijn staat op effectieve wijze kan uitoefenen. Toepassing van het strafvorderlijke dwangmiddel van inbeslagneming tegen in dit geval (onder meer) CBvS kan de rechtbank niet anders bestempelen dan 'having the effect of directly hampering his ability to continue to perform his duties' en is daarom in strijd met de door Nederland te eerbiedigen immuniteit van CBvS. Dit alles brengt de rechtbank tot de conclusie dat CBvS immuniteit geniet van het gelegde strafvorderlijk beslag.

De Hoge Raad overweegt dat artikel 8d Sr waarin, kort gezegd, is bepaald dat de toepasselijkheid van de Nederlandse rechtsmachtbepalingen beperkt wordt door de uitzonderingen in het volkenrecht erkend van belang is. Hoewel deze bepaling naar de letter alleen betrekking heeft op immuniteit van jurisdictie, moet mede gelet op de wetsgeschiedenis waarin wordt gesproken over de beperking van de 'heerschappij' van de 'nederlandsche strafwet', worden aangenomen dat deze bepaling ook betrekking heeft op de immuniteit van beslag en executie (vgl. H.J. Smidt, *Geschiedenis van het Wetboek van Strafrecht*, deel I, 1881, p. 147). Daarnaast zijn artikel 13a Wet AB en het door de rechtbank bedoelde VN-Verdrag betreft de bij resolutie 59/38 van 2 december 2004 door de Algemene Vergadering van de VN aangenomen – maar nog niet in werking getreden – Convention on Jurisdictional Immunities of States and their Property (hierna: VN-Verdrag) in cassatie van belang. De Hoge Raad overweegt dat in het bijzonder van belang is dat in artikel 21 jo. artikel 19 van het VN-Verdrag een specifieke regeling is opgenomen over de immuniteit van centrale banken, waarin immuniteit van executie wordt toegekend aan '*property of the central bank or other monetary authority of the State*' en haalt artikel 19 onder c en artikel 21, eerste lid, onder c aan. De Hoge Raad overweegt dat artikel 21 onderdeel c van het VN-Verdrag blijkens zijn totstandkomingsgeschiedenis een compromis bevat tussen uiteenlopende internationale opvattingen en gewoonten, waarbij er op zichzelf wel brede steun was voor de toekenning van immuniteit aan centrale banken en andere monetaire autoriteiten van staten, maar namens veel staten de wens is uitgesproken de reikwijdte van de bepaling te beperken tot '*property (...)*

of a State central bank held by it for central banking purposes' (vgl. *Yearbook of the International Law Commission* 1985, Vol. II, Part One, p. 43, *Yearbook of the International Law Commission* 1988, Vol. II, Part One, p. 45 e.v, i.h.b. p. 119, en *Yearbook of the International Law Commission* 1990, Vol. II, Part Two, p. 42). Deze beperking is echter niet in de verdragstekst opgenomen.

De Hoge Raad overweegt dat de de civiele kamer in eerdere arresten geoordeeld heeft dat het VN-Verdrag een codificatie behelst van het internationale gewoonterecht met betrekking tot de immuniteit van jurisdictie en de immuniteit van executie en de daaraan gestelde grenzen (vgl. met betrekking tot de immuniteit van executie zoals bedoeld in artikel 21 lid 1 onder a, VN-Verdrag: ECLI:NL:HR:2013:45; zie verder onder andere. ECLI:NL:HR:2010:BK6673 met betrekking tot immuniteit van jurisdictie en ECLI:NL:HR:2016:2371 met betrekking tot immuniteit van executie zoals bedoeld in artikel 19 aanhef en onder c VN-Verdrag). De Hoge Raad overweegt dat hoewel in artikel 2 van de voormelde resolutie 59/38 van 2 december 2004 tot uitdrukking is gebracht dat het VN-Verdrag geen betrekking heeft op '*criminal proceedings*' aangenomen moet worden dat de immuniteit in strafzaken in ieder geval niet beperkter is dan in civiele zaken. Dit vindt steun in de geschiedenis van de totstandkoming van het VN-Verdrag, waarbij werd uitgegaan van een vergaande immuniteit van staten in '*criminal proceedings*' (zie H. Fox en Ph. Webb, *The Law of State Immunity*, 3e druk, Oxford International Law Library 2015, i.h.b. p. 313 en 314).

Niet alle bepalingen van het VN-Verdrag kunnen als internationaal gewoonterecht worden aangemerkt (vgl. o.a. ECLI:NL:HR:2016:2236, r.o. 3.4.4). De Hoge Raad oordeelt dat, mede in het licht van de totstandkomingsgeschiedenis, niet kan worden aangenomen dat artikel 21 lid 1 onder c van het VN-Verdrag als vastlegging van internationaal gewoonterecht kan worden aangemerkt. Daarbij speelt een rol dat in de wetgeving en rechtspraak van veel andere staten wordt uitgegaan van een minder vergaande immuniteit van centrale banken (vgl. het rechtsvergelijkende onderzoek dat is opgenomen in M. Bsaisou, *Vollstreckungsimmunität von Zentralbanken*, Mohr Siebeck 2020; dit onderzoek heeft betrekking op rechtspraak en regelgeving in tal van staten in en buiten Europa).

Mede in het licht van dat rechtsvergelijkende onderzoek kan hooguit worden aangenomen dat als een algemeen geldende, ongeschreven regel van internationaal gewoonterecht kan worden aangemerkt de regel dat een centrale bank aanspraak kan maken op immuniteit van inbeslagneming en executie voor zover het 'property' van de centrale bank betreft dat bestemd is of wordt aangewend voor de taakuitoefening van de centrale bank in verband met monetaire politiek en valutabeleid (Bsaisou, a.w, i.h.b. hoofdstuk 4 en p. 389, 390 en 396). Hoewel deze bepalingen, mede gelet op wat hiervoor is overwogen over het toepassingsbereik, hier niet van toepassing zijn, biedt ook artikel 19 aanhef en onder c in samenhang met artikel 21 lid 1 onder c VN-Verdrag steun voor de opvatting dat de immuniteit in ieder geval is beperkt

tot '*property*' van de centrale bank.

De Hoge Raad overweegt dat de rechtbank vastgesteld heeft dat naar Surinaams recht het in beslag genomen geldbedrag eigendom is van de onderscheidenlijke handelsbanken. Het geldbedrag zou weer aan de liquide middelen van de handelsbanken worden toegevoegd nadat het bij de BoC was omgezet in giraal geld. Met betrekking tot de betrokkenheid van CBvS bij het geldbedrag, heeft de rechtbank vastgesteld dat CBvS optreedt als '*shipper*' van de geldzending en de omzetting van het geldbedrag zou plaatsvinden op grond van een overeenkomst tussen haar en de BoC. CBvS heeft deze taak op zich genomen nadat overeenkomsten die met datzelfde doel waren gesloten tussen de Surinaamse handelsbanken en Europese banken, door de Europese banken werden beëindigd in het kader van '*de-risking*'. De rechtbank heeft het klaagschrift gegrond verklaard omdat naar haar oordeel regels van internationaal gewoonterecht met betrekking tot immuniteit in de weg staan aan de inbeslagneming van het in eigendom van de handelsbanken zijnde geldbedrag.

De Hoge Raad oordeelt dat dat oordeel in het licht van wat is overwogen met betrekking tot de eis dat sprake is van '*property*' van de centrale bank, niet begrijpelijk is. De Hoge Raad neemt hierbij in het bijzonder in aanmerking dat de rechtbank heeft vastgesteld dat de handelsbanken rechthebbende waren en bleven met betrekking tot het in beslag genomen geld en dat uit de vaststellingen van de rechtbank over de betrokkenheid van CBvS bij dat geld niet meer blijkt dan dat zij een faciliterende rol had bij de voorgenomen omzetting van het geldbedrag door de handelsbanken.

De klacht is, gelet hierop, terecht voorgesteld.

Met het oog op de verdere afdoening van de zaak merkt de Hoge Raad op dat in de onderhavige zaak de verschillende handelsbanken en CBvS gezamenlijk een klaagschrift hebben ingediend dat door de rechtbank in één beschikking is beoordeeld. De rechtbank heeft daarbij overwogen dat voor zover de handelsbanken 'ook een afzonderlijk klaagschrift hebben willen indienen' deze niet-ontvankelijk zijn in dat klaagschrift. De rechtbank heeft verder het gezamenlijk ingediende klaagschrift gegrond verklaard, zonder op dat punt een uitzondering te maken voor de handelsbanken, tegen welke uitspraak door het OM onbeperkt beroep in cassatie is ingesteld. Gelet hierop dient de zaak na verwijzing ook wat betreft het door de handelsbanken ingestelde beklag op het bestaande klaagschrift opnieuw te worden behandeld en afgedaan.

RECHTSPRAAK

Is verjaring van helingsfeit gestuit door uitbrengen van rechtshulpverzoek door officier van justitie? En verweer strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van OM in vervolging dan wel bewijsuitsluiting vanwege inbeslagneming van cd-rom onder toenmalige advocaat van verdachte.

Is verjaring van helingsfeit gestuit door uitbrengen van rechtshulpverzoek door officier van justitie? En verweer strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van OM in vervolging dan wel bewijsuitsluiting vanwege inbeslagneming van cd-rom onder toenmalige advocaat van verdachte.

Derde middel

Het cassatiemiddel komt op tegen de verwerping van het namens de verdachte gevoerde verweer dat de ten laste gelegde feiten (deels) zijn verjaard. Het klaagt daarbij onder meer over het oordeel van het hof dat de verjaring van het onder het derde gedachtestreepje omschreven helingsfeit is gestuit door het uitbrengen van een rechtshulpverzoek door de officier van justitie.

Een daad van vervolging in de zin van artikel 72 Sr die de verjaring stuit, betreft een daad die erop is gericht een voor tenuitvoerlegging vatbare beslissing van de rechter te verkrijgen (vgl. HR 13 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BN1014).

In geval van verandering van wetgeving met betrekking tot de verjaring geldt in strafzaken als uitgangspunt dat deze verandering direct van toepassing is, met dien verstande dat een reeds voltooide verjaring wordt geëerbiedigd (vgl. HR 29 januari 2010, ECLI:NL:HR:2010:BK1998). Dit uitgangspunt geldt ook voor de wijziging van artikel 72 lid 1 Sr, welke bepaling niet meer de eis stelt dat een daad van vervolging de vervolgte bekend of hem betekend moet zijn, wil die daad de verjaring stuiten (vgl. HR 10 april 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW1361).

Het onder het derde gedachtestreepje ten laste gelegde helingsfeit is volgens de tenlastelegging begaan omstreeks 1 februari 2000 en is bij artikel 416 lid 1 Sr strafbaar gesteld als misdrijf waarop een gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren is gesteld. Gelet hierop was de in artikel 70 aanhef en onder 3° (oud) Sr bepaalde verjaringstermijn nog niet verstreken ten tijde van de inwerkingtreding van de Wet van 16 november 2005 op 1 januari 2006, zodat deze wetgeving direct van toepassing is geworden.

Het hof heeft het uitbrengen van het rechtshulpverzoek aangemerkt als een daad van vervolging die de verjaring stuit. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Anders dan in de toelichting op het cassatiemiddel is betoogd is daarbij, in het licht van wat hiervoor is overwogen, niet van belang of het uitbrengen van het rechtshulpverzoek de verdachte bekend was.

Het cassatiemiddel faalt in zoverre.

Vierde middel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de verwerping van het verweer strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging van de verdachte dan wel bewijsuitsluiting, op de grond dat sprake is van een vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv door de inbeslagneming van een cd-rom onder de toenmalige advocaat van de verdachte.

Ingevolge artikel 98 Sv mogen bij personen met een bevoegdheid tot verschoning als bedoeld in artikel 218 Sv zonder hun toestemming brieven of andere geschriften tot welke hun plicht tot geheimhouding zich uitstrekt, niet in beslag worden genomen. Wel mogen, zoals volgt uit artikel 98 lid 5 Sv, ook zonder hun toestemming in beslag worden genomen brieven of geschriften die voorwerp van het strafbare feit uitmaken of tot het begaan daarvan hebben gediend, nu dergelijke brieven en geschriften geen object zijn van de aan bedoelde personen toekomende bevoegdheid tot verschoning (vgl. HR 2 juli 2013, ECLI:NL:HR:2013:CA0434).

De vraag of een in beslag te nemen of in beslag genomen stuk 'voorwerp van het strafbare feit uitmaakt' of 'tot het begaan daarvan heeft gediend' laat zich niet in het algemeen beantwoorden, maar is in het bijzonder afhankelijk van de aard van het in beslag te nemen of in beslag genomen stuk en de aard van het delict dat zou zijn begaan door de (rechts)persoon jegens wie de verdenking is gericht, alsmede de feitelijke gedragingen die hem in dat verband worden verweten (vgl. HR 5 januari 2016, ECLI:NL:HR:2016:8). Gezien de aard van het verschoningsrecht zal de rechter bij de beoordeling daarvan de nodige behoedzaamheid in acht moeten nemen. In ieder geval moeten de door hem vastgestelde feiten en omstandigheden zijn oordeel dat het in beslag genomen stuk 'voorwerp van het strafbare feit uitmaakt' of 'tot het begaan daarvan heeft gediend', kunnen dragen (vgl. HR 31 mei 2016,

ECLI:NL:HR:2016:1027).

Gelet op het voorgaande is het oordeel van het hof dat het gesprek op de cd-rom tot het begaan van de strafbare feiten heeft gediend en dat die cd-rom daarom ook zonder toestemming bij een verschoningsgerechtigde in beslag mocht worden genomen, ontoereikend gemotiveerd. De vaststellingen van het hof dat ‘het gesprek gaat over de omvang, de stand van zaken van het traceren en het beheren van geld’, en dat ‘wordt besproken hoe ze het geld dat in het buitenland op rekeningen staat in Nederland kunnen krijgen’, zijn daartoe – ook in het licht van de in bewijsmiddel 32 weergegeven inhoud van dat gesprek – niet voldoende. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het hof geen nadere vaststellingen heeft gedaan over bijvoorbeeld de context waarbinnen dit gesprek plaatsvond of de hoedanigheid van [betrokkene 5] als deelnemer aan het gesprek, en waaruit zou kunnen volgen dat het besprokene ook heeft gediend tot het begaan van de strafbare feiten. Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

Tot cassatie behoeft dat echter niet te leiden. Niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging komt als in artikel 359a Sv voorzien rechtsgevolg slechts in uitzonderlijke gevallen in aanmerking. Daarvoor is alleen plaats ingeval een in het voorbereidend onderzoek begaan vormverzuim daarin bestaat dat door met de opsporing of vervolging belaste ambtenaren een zodanig ernstige inbreuk op het recht van de verdachte op een eerlijke behandeling van zijn zaak is gemaakt dat geen sprake meer kan zijn van een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM. Het moet dan gaan om een onherstelbare inbreuk op het recht op een eerlijk proces die niet op een aan de eisen van een behoorlijke en effectieve verdediging beantwoordende wijze is of kan worden gecompenseerd. Daarbij moet die inbreuk het verstreckende oordeel kunnen dragen dat – in de bewoordingen van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens – ‘the proceedings as a whole were not fair’ (vgl. HR 1 december 2020, ECLI:NL:HR:2020:1889). Gelet hierop had het hof het verweer, voor zover dat inhoudt dat het openbaar ministerie niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging, slechts kunnen verwerpen, omdat het aan dat verweer ten grondslag gelegde niet kan leiden tot het oordeel dat aan die maatstaf is voldaan.

Ook voor zover het verweer inhoudt dat het als bewijsmiddel 32 opgenomen proces-verbaal houdende de weergave van het op de cd-rom opgenomen gesprek moet worden uitgesloten van het bewijs heeft de verdachte onvoldoende belang bij vernietiging van de uitspraak van het hof nu de bewezenverklaring, indien dat bewijsmiddel wordt weggedacht, zonder meer toereikend is gemotiveerd.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1006

Zaaknummer: 20/00174

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: M.A.M. Pijnenburg

Wetsartikelen: 70 Sr, 218 Sv en 359a Sv

RECHTSPRAAK

Dient ten aanzien van degene die ten tijde van begaan van strafbaar feit de leeftijd van 12 jaren maar nog niet die van 18 jaren heeft bereikt de in artikel 70 Sr genoemde verjaringstermijn ten aanzien van misdrijven tot de helft te worden ingekort? En wist verdachte ten tijde van voorhanden krijgen van iPhone dat het een door misdrijf verkregen goed betrof?

Dient ten aanzien van degene die ten tijde van begaan van strafbaar feit de leeftijd van 12 jaren maar nog niet die van 18 jaren heeft bereikt de in artikel 70 Sr genoemde verjaringstermijn ten aanzien van misdrijven tot de helft te worden ingekort? En wist verdachte ten tijde van voorhanden krijgen van iPhone dat het een door misdrijf verkregen goed betrof?

Eerste middel

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof heeft miskend dat wat betreft het in de zaak met parketnummer 16-653012-13 onder 1 primair ten laste gelegde, voor zover begaan vóór 26 juni 2012 (de dag waarop de verdachte achttien jaren oud werd), het recht tot strafvordering wegens verjaring was vervallen. Daartoe wordt aangevoerd dat op grond van artikel 77d lid 1 Sr, in samenhang met artikel 77a Sr, ten aanzien van degene die ten tijde van het begaan van een strafbaar feit de leeftijd van twaalf jaren maar nog niet die van achttien jaren heeft bereikt de in artikel 70 Sr genoemde verjaringstermijn ten aanzien van misdrijven tot de helft wordt ingekort.

In de uitspraak van het hof ligt als oordeel besloten dat in het onderhavige geval voor de toepassing van de verjaringstermijn moet worden uitgegaan van het moment waarop het ten laste gelegde en bewezen verklaarde gedurende een bepaalde periode telen van hennep is geëindigd en dat, nu de verdachte op dat moment achttien jaren oud was, niet de in artikel 77d

lid 1 Sr bedoelde halvering van de verjaringstermijn van toepassing is, zodat het recht tot strafvordering bij aanvang van het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep op 29 augustus 2018 niet was vervallen. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, gelet op de aard van het delict en in aanmerking genomen dat het hof het bewezen verklaarde heeft gekwalificeerd als één misdrijf.

Het cassatiemiddel faalt.

Derde middel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de zaak met parketnummer 16-659585-13 uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de iPhone wist dat het een door misdrijf verkregen goed betrof.

Het hof heeft vastgesteld dat bij de verdachte een gestolen iPhone is aangetroffen, dat de verdachte heeft verklaard dat hij deze heeft gekregen van zijn vriendin [betrokkene 3], dat [betrokkene 3] naar aanleiding van deze verklaring door de politie en door de raadsheer-commissaris is gehoord en dat zij heeft ontkend dat zij een telefoon aan de verdachte heeft gegeven. Het hof heeft verder overwogen dat het geen reden heeft om te twijfelen aan de juistheid en betrouwbaarheid van deze verklaring van [betrokkene 3], dat het daarom de verklaring van de verdachte als ongeloofwaardig terzijde stelt en dat de verdachte geen aannemelijke verklaring heeft afgelegd waaruit zou blijken dat hij eerst na verkrijging van de iPhone op de hoogte is geraakt van de herkomst van het goed. Daarin ligt tevens als het oordeel van het hof besloten dat de verdachte geen aannemelijke verklaring heeft gegeven met betrekking tot het voorhanden hebben van de iPhone en dat het niet anders kan dan dat de verdachte ook 'ten tijde van' het voorhanden krijgen van de iPhone wist dat deze een door misdrijf verkregen goed betrof. Gelet hierop is de bewezenverklaring toereikend gemotiveerd (vgl. HR 29 januari 2019, ECLI:NL:HR:2019:97).

Het cassatiemiddel faalt.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1034

Zaaknummer: 19/01995

Rechters: V. van den Brink, J.C.A.M. Claassens en M. Kuijer

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 70 Sr, 77d Sr en 416 Sr

RECHTSPRAAK

**Liquidaties in Staatsliedenbuurt in Amsterdam.
Bewijsklacht medeplegen poging tot gekwalificeerde
doodslag.**

***Liquidaties in Staatsliedenbuurt in Amsterdam. Bewijsklacht
medeplegen poging tot gekwalificeerde doodslag.***

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 3 ten laste gelegde ten aanzien van het medeplegen niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het hof heeft in de bewijsvoering gemotiveerd op grond waarvan naar zijn oordeel het ten laste gelegde medeplegen van – kort gezegd – poging tot gekwalificeerde doodslag op de motoragenten [verbalisant 1] en [verbalisant 2] bewezen is. Blijkens zijn bewijsoverwegingen heeft het hof daarbij in het bijzonder het volgende in aanmerking genomen. De verdachte was een van de inzittenden van de Audi die meteen na de schietpartij in de Staatsliedenbuurt door een deel van de daaraan gezamenlijk deelnemende daders is gebruikt om, tijdens de achtervolging door de politie, in onderlinge samenwerking aan aanhouding te ontkomen. Daarbij remde de chauffeur van de Audi sterk af op een kruising, waarna hij stapvoets verder reed, waarop er vanuit de rechterzijde van de Audi vele malen met automatische wapens werd geschoten op beide motoragenten. Het op deze vaststellingen gegronde oordeel van het hof dat sprake is geweest van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking van de verdachte met zijn mededaders, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is toereikend gemotiveerd, mede in het licht van wat het hof heeft vastgesteld over de nauwe en bewuste samenwerking bij de onder 1 en 2 bewezen verklaarde misdrijven waarbij door de inzittenden van de door de daders gebruikte auto's is geschoten met meerdere (automatische) wapens.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1049

Zaaknummer: 20/01088

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 47 Sr en 288 Sr

RECHTSPRAAK

**Liquidaties in Staatsliedenbuurt in Amsterdam.
Bewijsklacht medeplegen poging tot gekwalificeerde
doodslag.**

***Liquidaties in Staatsliedenbuurt in Amsterdam. Bewijsklacht
medeplegen poging tot gekwalificeerde doodslag.***

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring van het in zaak A onder 3 ten laste gelegde ten aanzien van het medeplegen niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het hof heeft in de bewijsvoering gemotiveerd op grond waarvan naar zijn oordeel het ten laste gelegde medeplegen van – kort gezegd – poging tot gekwalificeerde doodslag op de motoragenten [verbalisant 1] en [verbalisant 2] bewezen is. Blijkens zijn bewijsoverwegingen heeft het hof daarbij in het bijzonder het volgende in aanmerking genomen. De verdachte was een van de inzittenden van de Audi die meteen na de schietpartij in de Staatsliedenbuurt door een deel van de daaraan gezamenlijk deelnemende daders is gebruikt om, tijdens de achtervolging door de politie, in onderlinge samenwerking aan aanhouding te ontkomen. Daarbij remde de chauffeur van de Audi sterk af op een kruising, waarna hij stapvoets verder reed, waarop er vanuit de rechterzijde van de Audi vele malen met automatische wapens werd geschoten op beide motoragenten. Het op deze vaststellingen gegronde oordeel van het hof dat sprake is geweest van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking van de verdachte met zijn mededaders, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is toereikend gemotiveerd, mede in het licht van wat het hof heeft vastgesteld over de nauwe en bewuste samenwerking bij de in zaak A onder 1 en 2 bewezen verklaarde misdrijven waarbij door de inzittenden van de door de daders gebruikte auto's is geschoten met meerdere (automatische) wapens.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1050

Zaaknummer: 20/01123

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: D. Bektesevic

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

Heeft het hof de verwerping van het beroep op de strafuitsluitingsgrond van artikel 189 Sr toereikend gemotiveerd?

Heeft het hof de verwerping van het beroep op de strafuitsluitingsgrond van artikel 189 Sr toereikend gemotiveerd?

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op de strafuitsluitingsgrond als bedoeld in artikel 189 lid 3 Sr.

Het derde lid van artikel 189 Sr is eveneens van toepassing op degene die de in het eerste lid vermelde handelingen mede verricht teneinde gevaar van vervolging voor zichzelf te ontgaan (vgl. HR 17 oktober 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZDo248).

In het licht van wat door en namens de verdachte is aangevoerd, is het oordeel van het hof dat het beroep op de strafuitsluitingsgrond uit artikel 189 lid 3 Sr moet worden verworpen, niet toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1132

Zaaknummer: 20/02154

Rechters: J. de Hullu, A.E.M. Röttgering en C. Caminada

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 189 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht over gewoontewitwassen.

Bewijsklacht over gewoontewitwassen.

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring van het onder 3 ten laste gelegde niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

De bewezenverklaring houdt onder meer in dat de verdachte 'een auto (merk Suzuki)' heeft omgezet en daarvan gebruik heeft gemaakt en telkens geldbedragen heeft gebruikt 'ter financiering van (...) een droger en een Ipad en levensonderhoud en een of meer vakantie(s)'. Deze onderdelen van de bewezenverklaring kunnen echter niet zonder meer worden afgeleid uit de bewijsvoering. De uitspraak van het hof is ten aanzien daarvan dus ontoereikend gemotiveerd. Wat betreft de droger en de iPad neemt de Hoge Raad mede in aanmerking dat gelet op de voor het bewijs gebruikte verklaring van [betrokkene 4] dat geen geld, maar 'spullen' werden gegeven als beloning, moet worden aangenomen dat deze apparatuur in natura aan de verdachte is gegeven, in plaats van dat de verdachte geldbedragen heeft gebruikt om deze voorwerpen aan te schaffen.

Het cassatiemiddel slaagt in zoverre.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 3 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1098

Zaaknummer: 20/01943

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: B.C. Swier

Wetsartikelen: 420ter Sr

RECHTSPRAAK

Had hof bij beoordeling van rechtsgevolg dat moet worden verbonden aan weigering van OM om getuige op roepen, moeten uitgaan van regeling van artikel 359a Sv en moet weigering van OM worden aangemerkt als vormverzuim dat moet worden beoordeeld met inachtneming van ECLI:NL:HR:2020:1889?

Had hof bij beoordeling van rechtsgevolg dat moet worden verbonden aan weigering van OM om getuige op roepen, moeten uitgaan van regeling van artikel 359a Sv en moet weigering van OM worden aangemerkt als vormverzuim dat moet worden beoordeeld met inachtneming van ECLI:NL:HR:2020:1889?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het hof bij de beoordeling van het rechtsgevolg dat moet worden verbonden aan de weigering van het openbaar ministerie om een getuige op roepen, niet is uitgegaan van de regeling van artikel 359a Sv en de rechtspraak van de Hoge Raad die op deze regeling betrekking heeft.

Artikel 349 lid 3 Sv bepaalt dat de rechter de niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie in de vervolging uitspreekt, als (i) de rechter een bevel heeft gegeven om een getuige te dagvaarden of op te roepen maar (ii) het openbaar ministerie weigert aan dat bevel uitvoering te geven omdat het openbaar ministerie die getuige heeft toegezegd dat hij op geen andere wijze zal worden gehoord dan als bedreigde of afgeschermd getuige, en (iii) die getuige op grond van een onherroepelijke rechterlijke beslissing niet als bedreigde of afgeschermd getuige is aangemerkt. Deze regeling stelt, zo volgt ook uit de vermelde wetsgeschiedenis, het openbaar ministerie in staat om in verband met zwaarwegende opsporingsbelangen de toezegging aan de getuige na te komen, ook als de rechter de getuige niet als bedreigde of afgeschermd getuige aanmerkt. Daar staat tegenover dat door de weigering om uitvoering te geven aan het bevel om de getuige te dagvaarden of op te roepen aan zowel de rechter als de verdediging de mogelijkheid wordt ontnomen om de getuige te

ondervragen. Mede gelet op het recht op een eerlijk proces en in het bijzonder het in artikel 6 lid 3 onder d EVRM gewaarborgde recht van de verdediging om getuigen te kunnen ondervragen, moet de rechter dan op grond van artikel 349 lid 3 Sv de niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie in de vervolging uitspreken. Zoals ook in de wetsgeschiedenis is opgemerkt, hoeft die niet-ontvankelijkverklaring niet definitief te zijn. Zo is het mogelijk dat het openbaar ministerie opnieuw tot dagvaarding voor hetzelfde feit overgaat nadat de weigeringsgrond is opgeheven, bijvoorbeeld omdat de getuige alsnog bereid blijkt op de terechtzitting te verschijnen om te kunnen worden ondervraagd.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 25 juni 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD8843 geoordeeld dat als het openbaar ministerie vanwege een zwaarwegend opsporingsbelang een toezegging heeft gedaan aan een persoon dat hij in het geheel niet als getuige wordt gehoord – ook niet als bedreigde of afgeschermd getuige – en het openbaar ministerie weigert om uitvoering te geven aan het door de rechter gegeven bevel om die persoon als getuige te dagvaarden of op te roepen, de rechter het openbaar ministerie niet-ontvankelijk moet verklaren in de vervolging op grond van artikel 349 lid 3 Sv.

In de onderhavige zaak heeft het hof beslist dat een CIE-informant als getuige moet worden gehoord. Het hof heeft vastgesteld dat de informant niet bereid is gebleken aan een getuigenverhoor medewerking te verlenen en dat het openbaar ministerie – ook na intern overleg over de mogelijkheden om de informant op zodanige wijze te horen dat zijn anonimiteit wordt gewaarborgd – is gebleven bij de weigering om gevolg te geven aan de opdracht van het hof om de getuige voor te brengen. Ook in zo'n geval moet – zoals het hof heeft gedaan – worden beslist overeenkomstig de regeling van artikel 349 lid 3 Sv. Daarbij doet het er niet toe welke inspanningen het openbaar ministerie heeft geleverd om de getuige te bewegen om wel medewerking te verlenen aan een verhoor als getuige.

De regeling van artikel 349 lid 3 Sv staat er overigens niet aan in de weg dat de rechter alsnog afziet van het bevel om de getuige op te roepen of te dagvaarden, omdat hij naar aanleiding van de weigering van het openbaar ministerie om vanwege een zwaarwegend opsporingsbelang uitvoering te geven aan het door de rechter gegeven bevel om een getuige te dagvaarden of op te roepen, is nagegaan of op andere wijze recht kan worden gedaan aan het recht van de verdachte op een eerlijk proces, bijvoorbeeld door het uitsluiten van bewijsmateriaal of door het horen van andere getuigen. In dat geval blijft toepassing van artikel 349 lid 3 Sv achterwege.

In de toelichting op het cassatiemiddel wordt betoogd dat de weigering van het openbaar ministerie om vanwege een zwaarwegend opsporingsbelang uitvoering te geven aan het door de rechter gegeven bevel om een getuige te dagvaarden of op te roepen, moet worden

aangemerkt als een vormverzuim dat moet worden beoordeeld met inachtneming van wat de Hoge Raad heeft overwogen in zijn arrest van 1 december 2020, ECLI:NL:HR:2020:1889.

De Hoge Raad herhaalt overwegingen uit ECLI:NL:HR:2020:1889.

Het betoog in de toelichting op het cassatiemiddel miskent dat artikel 359a Sv betrekking heeft op vormverzuimen waarvan de rechtsgevolgen niet uit de wet blijken, terwijl de regeling van artikel 349 lid 3 Sv voor de situaties die onder het bereik van die regeling vallen, het rechtsgevolg van de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging voorschrijft. Verder is van belang dat de overwegingen van de Hoge Raad betrekking hebben op vormverzuimen die niet 'bij het voorbereidend onderzoek' plaatsvinden omdat het gaat om een vormverzuim door een ambtenaar die met opsporing en vervolging is belast, maar dat niet is begaan bij het voorbereidend onderzoek tegen de verdachte, of om een onrechtmatige handeling jegens de verdachte door een andere functionaris of persoon dan zo'n opsporingsambtenaar. Deze overwegingen hebben geen betrekking op de situatie waarin het openbaar ministerie weigert gevolg te geven aan een door de rechter na aanvang van het onderzoek ter terechtzitting gegeven bevel om een getuige te dagvaarden of op te roepen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1136

Zaaknummer: 20/02483

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: S.F.W. van 't Hullenaar

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Post-Keskin. Gebruik van getuigenverklaring voor bewijs. Schending ondervragingsrecht?

Post-Keskin. Gebruik van getuigenverklaring voor bewijs. Schending ondervragingsrecht?

Het cassatiemiddel klaagt dat de afwijzing door het hof van het door de verdediging gedane verzoek tot het horen van [verbalisant 2], [verbalisant 3], [verbalisant 5] en [verbalisant 6] als getuigen ontoereikend is gemotiveerd, althans dat het gebruik van de eerder door deze getuigen afgelegde verklaringen voor het bewijs onverenigbaar is met artikel 6 lid 3 aanhef en onder d EVRM, omdat de verdediging het ondervragingsrecht niet heeft kunnen uitoefenen.

De Hoge Raad herhaalt de relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:2021:576 (post-Keskin) met betrekking tot de beoordeling van verzoeken tot oproepen en horen van getuigen door de feitenrechter, in de situatie dat het verzoek betrekking heeft op een getuige ten aanzien van wie de verdediging het ondervragingsrecht nog niet heeft kunnen uitoefenen, terwijl de getuige al (in vooronderzoek of anderszins) een verklaring heeft afgelegd met belastende strekking.

Het hof heeft het verzoek tot het horen van de verbalisanten [verbalisant 2], [verbalisant 3], [verbalisant 5] en [verbalisant 6] als getuigen afgewezen omdat de noodzaak daartoe niet is gebleken. Bij deze beslissing heeft het hof onder meer betrokken dat de door de raadvrouw opgeworpen vragen al worden beantwoord in de daarover opgemaakte processen-verbaal van herkenning van de verdachte van deze verbalisanten en dat het hof geen reden heeft om te twijfelen aan de juistheid van de inhoud van die processen-verbaal.

Dit oordeel is niet zonder meer begrijpelijk. Aan het verzoek is immers ten grondslag gelegd dat de verdachte door [verbalisant 2], [verbalisant 3], [verbalisant 5] en [verbalisant 6] is aangewezen als een van de personen die op camerabeelden te zien zijn als betrokkenen bij een woninginbraak, dat de verdachte de juistheid van deze verklaringen van de verbalisanten betwist en dat de verdachte vragen wil stellen aan de verbalisanten over de totstandkoming van de herkenningen en over een eventueel vooroverleg tussen de verbalisanten. De verklaringen van deze verbalisanten zijn door de rechtbank voor het bewijs gebruikt en de

verdachte is niet in de gelegenheid gesteld om het ondervragingsrecht uit te oefenen. Daarmee doet zich hier het geval voor waarin het belang bij het oproepen en horen van de getuige moet worden voorondersteld, terwijl de door het hof bij de afwijzing van het verzoek in aanmerking genomen gronden noch hetgeen is aangevoerd ter onderbouwing van het verzoek, met zich brengen dat dit belang in deze zaak ontbreekt.

Bovendien heeft het hof er niet blijk van gegeven te hebben nagegaan of de procedure in haar geheel voldoet aan het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces. Dat het hof mede op grond van de (beeld)kwaliteit van de op de terechtzitting getoonde camerabeelden en videostills de betrouwbaarheid van de door de verbalisanten afgelegde verklaringen heeft beoordeeld, leidt niet tot een ander resultaat. Zo'n onderzoek naar beschikbaar beeldmateriaal kan op zichzelf van belang zijn voor het bieden van compensatie voor de door de verdediging ondervonden beperkingen bij het onderzoek naar de betrouwbaarheid van de verklaring van een getuige, maar kan in dit geval niet het oordeel dragen dat de beslissing om mede op basis van de verklaringen van de niet-ondervraagde getuigen het ten laste gelegde bewezen te verklaren in overeenstemming is met het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces. Daarbij is van belang dat de door het hof bij de afwijzing van het verzoek in aanmerking genomen gronden ontoereikend zijn voor het oordeel dat er een goede reden bestond voor het niet bieden van een ondervragingsgelegenheid, terwijl de voor het bewijs gebruikte verklaringen van de niet-ondervraagde getuigen niet worden ondersteund door andere bewijsmiddelen, bijvoorbeeld de eigen waarneming door het hof aan de hand van de tijdens het onderzoek ter terechtzitting vertoonde camerabeelden en videostills.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1088

Zaaknummer: 20/01794

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Herzieningsverzoek op de grond dat hof op grond van artikel 266 lid 2 Sr tot ontslag van alle rechtsvervolging was gekomen indien het bekend was geweest met omstandigheid dat hoofdredacteur op de hoogte was van wangedrag van medewerker van omroep maar geen maatregelen zou hebben getroffen.

Herzieningsverzoek op de grond dat hof op grond van artikel 266 lid 2 Sr tot ontslag van alle rechtsvervolging was gekomen indien het bekend was geweest met omstandigheid dat hoofdredacteur op de hoogte was van wangedrag van medewerker van omroep maar geen maatregelen zou hebben getroffen.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt aangevoerd dat blijkens mediaberichten een NOS-medewerker sinds 14 april 2021 openlijk wordt beschuldigd van seksueel wangedrag tegen (minderjarige) mannen en dat, gelet op een korte reactie daarop van de hoofdredactie van de NOS dat die berichten de aandacht van de hoofdredactie hebben, [aangever] als verantwoordelijk hoofdredacteur op de hoogte zou zijn van dit wangedrag maar geen maatregelen zou hebben getroffen om aan dat gedrag een einde te maken. De aanvraag houdt in dat het hof, als het hiermee bekend was geweest, op grond van artikel 266 lid 2 Sr tot ontslag van alle rechtsvervolging was gekomen.

De aanvraag kan niet het ernstige vermoeden wekken dat bekendheid van het hof met de hiervoor genoemde mediaberichten en de korte reactie daarop van de hoofdredactie van de NOS zouden hebben geleid tot het oordeel van het hof dat de bewezen verklaarde uitlatingen op grond van artikel 266 lid 2 Sr niet strafbaar zijn. Dat vloeit alleen al voort uit de omstandigheid dat de bewezen verklaarde uitlatingen, gedaan in 2014, geen verband houden met het onderwerp van die mediaberichten, die op of na 14 april 2021 in de openbaarheid zijn gekomen, of met die reactie van de hoofdredactie van de NOS. In de aanvraag wordt ook

verder niets naar voren gebracht dat het ernstige vermoeden kan wekken.

De aanvraag is kennelijk ongegrond.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1133

Zaaknummer: 21/02457

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en A.E.M. Röttgering

Advocaten: M.J.N. Vermeij

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Herzieningsverzoek op de grond dat hof aanvrager zou hebben vrijgesproken indien hof bekend was geweest met conclusie van deskundige over hoek van schotrichting.

Herzieningsverzoek op de grond dat hof aanvrager zou hebben vrijgesproken indien hof bekend was geweest met conclusie van deskundige over hoek van schotrichting.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe gewezen op het bij de aanvraag gevoegde rapport dat door dr. F.R.W. van de Goot is opgemaakt. Ter onderbouwing van die stelling wordt in de aanvraag aangevoerd dat het ernstige vermoeden is ontstaan dat het hof de aanvrager van de onder 1 bewezen verklaarde doodslag zou hebben vrijgesproken als het bekend was geweest met de conclusie van dr. Van de Goot over de hoek van de schotrichting.

Wat in de aanvraag onder verwijzing naar het rapport van dr. Van de Goot wordt aangevoerd, kan niet een ernstig vermoeden wekken als hiervoor is bedoeld. De vaststelling van het hof dat de aanvrager 'van korte afstand in de richting van (...) [slachtoffer]' heeft geschoten, is niet onverenigbaar met de enkele in het rapport vermelde constatering dat 'vanuit een frontaal staande positie van het slachtoffer (...) het vuurwapen zich in een positie van circa 45 graden onder de neus [zou] moeten hebben bevonden'. Daarbij is van belang dat het hof niet heeft vastgesteld en dus ook niet bepalend achtte dat vanuit een specifieke hoek op [slachtoffer] zou zijn geschoten, terwijl in het rapport de beschreven positie van het slachtoffer als 'een voorbeeld' wordt aangeduid en ook andere posities mogelijk worden geacht.

De aanvraag is, gelet op wat hiervoor is overwogen, kennelijk ongegrond.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1087

Zaaknummer: 21/01443

Rechters: V. van den Brink, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: P.B.A. Acda

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Herzieningsverzoek op de grond dat uit gesprek tussen advocaat-generaal en aangever blijkt dat geluidsopnames van telefoongesprekken waarin aanvrager bewezen verklaarde uitlatingen tegenover aangever heeft gedaan zijn bewerkt.

Herzieningsverzoek op de grond dat uit gesprek tussen advocaat-generaal en aangever blijkt dat geluidsopnames van telefoongesprekken waarin aanvrager bewezen verklaarde uitlatingen tegenover aangever heeft gedaan zijn bewerkt.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. Daartoe wordt een beroep gedaan op het bij de aanvraag gevoegde e-mailbericht van [betrokkene 1] van 18 maart 2021. Daaruit zou blijken dat tijdens de behandeling van de strafzaak in hoger beroep een gesprek heeft plaatsgevonden tussen de advocaat-generaal en aangever [aangever]. Op grond van dat gesprek zou kunnen worden vastgesteld dat de zich in het dossier bevindende geluidsopnames van de telefoongesprekken waarin de aanvrager de bewezen verklaarde uitlatingen tegenover [aangever] heeft gedaan, (mogelijk) zijn bewerkt of vervalst.

In het hiervoor weergegeven e-mailbericht stelt [betrokkene 1] dat zij een opname van een gesprek tussen de advocaat-generaal en [aangever] in haar bezit heeft, maar haar e-mailbericht houdt niet in wat de inhoud van die opname zou zijn. Ook anderszins wordt in de aanvraag niet aannemelijk gemaakt dat het in de aanvraag aangeduide gesprek tussen de advocaat-generaal en [aangever] heeft plaatsgevonden en dat het hof de aanvrager zou hebben vrijgesproken van de ten laste gelegde bedreigingen als het ten tijde van de behandeling van de strafzaak op de hoogte was geweest van dat gesprek. Om die redenen wekt de aanvraag niet het ernstige vermoeden.

De aanvraag is kennelijk ongegrond.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1131

Zaaknummer: 21/01326

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: M.J.N. Vermeij

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft hof verzuimd te beslissen op verweer strekkende tot strafvermindering op de grond dat onder verantwoordelijkheid van OM onrechtmatig is gehandeld met betrekking tot geheimhouderstukken?

Heeft hof verzuimd te beslissen op verweer strekkende tot strafvermindering op de grond dat onder verantwoordelijkheid van OM onrechtmatig is gehandeld met betrekking tot geheimhouderstukken?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het hof heeft verzuimd te beslissen op het verweer dat strekt tot strafvermindering.

Het hof heeft geoordeeld dat de procedures ter bescherming van het verschoningsrecht van de verdachte zijn nageleefd met dien verstande 'dat de verslaglegging van de inbeslagname en teruggave van de geheimhouderstukken zorgvuldiger had kunnen plaatsvinden. Dat onder de verdachte in beslag genomen geheimhouderstukken, die niet door de rechter-commissaris aan het dossier zijn toegevoegd, in november 2017 aan de medeverdachte zijn gegeven, is buitengewoon slordig geweest en daardoor is aan de verdachte in zijn hoedanigheid van advocaat toevertrouwde informatie bij de medeverdachte bekend geworden'. Het hof heeft vervolgens kennelijk geoordeeld dat in het onderhavige geval de ernst van de vastgestelde verzuimen zodanig is, dat kon worden volstaan met de enkele constatering daarvan. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is ook niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1092

Zaaknummer: 20/02687

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Levert omstandigheid dat in het door verbalisant opgemaakte proces-verbaal van aanhouding niet is geverbaliseerd dat bij aanhouding van verdachte geweld is toegepast, schending van verbaliseringsplicht van artikel 152 Sv op en vallen eventuele onregelmatigheden in processen-verbaal alsmede hetgeen blijkt uit verklaringen van verbalisanten afgelegd bij raadsheer-commissaris buiten bereik van artikel 359a Sv?

Levert omstandigheid dat in het door verbalisant opgemaakte proces-verbaal van aanhouding niet is geverbaliseerd dat bij aanhouding van verdachte geweld is toegepast, schending van verbaliseringsplicht van artikel 152 Sv op en vallen eventuele onregelmatigheden in processen-verbaal alsmede hetgeen blijkt uit verklaringen van verbalisanten afgelegd bij raadsheer-commissaris buiten bereik van artikel 359a Sv?

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat strekt tot niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging van de verdachte.

Het cassatiemiddel keert zich in de eerste plaats tegen het oordeel van het hof dat de omstandigheid dat in het door verbalisant [verbalisant 1] opgemaakte proces-verbaal van aanhouding niet is geverbaliseerd dat bij de aanhouding van de verdachte geweld is toegepast geen schending van de verbaliseringsplicht van artikel 152 Sv oplevert.

Het hof heeft vastgesteld dat, nadat de verdachte op 20 februari 2016 met de door hem bestuurde personenauto tijdens een achtervolging door de verbalisanten [verbalisant 2] en [verbalisant 1] een aanrijding had veroorzaakt en de plaats van het ongeval had verlaten, [verbalisant 1] achter de verdachte is aangerend en hem heeft aangehouden. In het door [verbalisant 1] opgemaakte proces-verbaal van aanhouding en in het door [verbalisant 2] en [verbalisant 1] van de achtervolging opgemaakte proces-verbaal van bevindingen is niet

vermeld dat bij de aanhouding van de verdachte geweld is gebruikt. Naar aanleiding van vragen van de verdediging hebben [verbalisant 2] en [verbalisant 1] in aanvullende processen-verbaal van 17 juni 2017 respectievelijk 18 juni 2017 verwezen naar de eerder opgemaakte processen-verbaal. Bij op verzoek van de verdediging opgemaakte aanvullende processen-verbaal van 30 november 2017 hebben [verbalisant 2] en [verbalisant 1] voor het eerst gerelateerd over het gebruik van geweld bij de aanhouding. Op 3 oktober 2018 zijn [verbalisant 2], [verbalisant 1] en de hulpofficier van justitie [betrokkene 1] bij de raadsheer-commissaris als getuige gehoord. Het hof heeft verder overwogen dat uit de verklaring van [betrokkene 1] bij de raadsheer-commissaris, en de in hoger beroep aan het dossier toegevoegde en in oktober 2018 aan de verdediging ter beschikking gestelde 'geweldsrapportage' is gebleken dat het bij de aanhouding van de verdachte toegepaste geweld destijds op de in de wet voorgeschreven wijze is gemeld bij de hulpofficier van justitie.

De 'geweldsrapportage' – waarmee kennelijk wordt bedoeld op het 'rapport meldingsformulier geweldaanwending' van 20 februari 2016 – houdt in het bijzonder in dat het tegen de verdachte toegepaste geweld heeft bestaan uit een klap met gebalde vuist in het gelaat en tegen de schouder en het duwen van een knie in de nek van de verdachte.

In het licht van deze wetsgeschiedenis geldt ook onder de huidige regeling dat het opsporingsambtenaren alleen dan vrijstaat het opmaken van een proces-verbaal achterwege te laten indien hetgeen door hen tot opsporing is verricht of bevonden redelijkerwijs niet van belang kan zijn voor enige door de rechter in het eindonderzoek te nemen beslissing. In gelijke zin geldt dat, indien wel een proces-verbaal wordt opgemaakt, het de ambtenaar slechts vrijstaat daarin vermelding achterwege te laten van hetgeen door hem tot opsporing is verricht of bevonden, voor zover die verrichtingen of bevindingen redelijkerwijs niet van belang kunnen zijn voor enige door de rechter te nemen beslissing.

In aanmerking genomen dat het door het hof vastgestelde geweld bij de aanhouding van de verdachte redelijkerwijs van belang kon zijn voor de door de rechter – bijvoorbeeld in het kader van de straftoemeting of de beoordeling van de rechtmatigheid van het gebruikte geweld – te nemen beslissing, is het kennelijke oordeel van het hof dat de verbaliseringsplicht van artikel 152 Sv niet is geschonden, niet zonder meer begrijpelijk. Het cassatiemiddel is in zoverre terecht voorgesteld. Dit leidt echter niet tot cassatie. De Hoge Raad neemt daarbij in aanmerking dat de wet geen rechtsgevolgen verbindt aan de niet-naleving van artikel 152 Sv en dat het gebruikte geweld, gelet op de in hoger beroep aan het dossier toegevoegde 'geweldsrapportage', alsnog ter kennis is gekomen van de verdediging. Door deze toevoeging heeft het hof bij zijn op de voet van artikel 348 en 350 Sv te nemen beslissingen rekening kunnen houden met het uitgeoefende geweld en de aanvankelijke nalatigheid met betrekking tot het verbaliseren.

Voor zover het cassatiemiddel verder klaagt over het oordeel van het hof dat ‘de eventuele onregelmatigheden in de processen-verbaal van respectievelijk 17 en 18 juni 2017, de aanvulling hierop van 30 november 2017, alsmede hetgeen blijkt uit de verklaringen van [verbalisant 1] en [verbalisant 2] afgelegd bij de raadsheer-commissaris op 3 oktober 2018’ buiten het bereik van artikel 359a Sv vallen, kan het evenmin tot cassatie leiden. Het oordeel van het hof dat de bedoelde onregelmatigheden buiten het bereik van artikel 359a Sv vallen omdat zij zich hebben voorgedaan in het kader van het onderzoek dat op verzoek van de poortraadsheer heeft plaatsgevonden – waarmee tot uitdrukking is gebracht dat deze zich niet hebben voorgedaan bij het onderzoek dat voorafgaat aan de behandeling ter terechtzitting – is juist. In de overwegingen van het hof ligt verder als zijn oordeel besloten dat geen sprake is van een buiten het verband van het voorbereidend onderzoek begaan vormverzuim dat moet leiden tot niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging, nu de bedoelde onregelmatigheden niet hebben geleid tot een onherstelbare inbreuk op het recht van de verdachte op een eerlijk proces die niet op een aan de eisen van een behoorlijke en effectieve verdediging beantwoordende wijze is of kon worden gecompenseerd (vgl. HR 1 december 2020, ECLI:NL:HR:2020:1889, r.o. 2.2.1, 2.2.2, 2.5.2 en 2.5.3). Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is, gelet op wat het hof heeft vastgesteld met betrekking tot het getuigenverhoor van de hulpofficier van justitie, de aan het dossier toegevoegde en aan de verdediging ter beschikking gestelde ‘geweldsrapportage’ en op wat het hof heeft overwogen over de op te leggen straf, niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1125

Zaaknummer: 20/02540

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 152 Sv en 359a Sv

RECHTSPRAAK

Is sprake van aantasting in persoon ‘op andere wijze’ als bedoeld in artikel 6:106 onder b BW?

Is sprake van aantasting in persoon ‘op andere wijze’ als bedoeld in artikel 6:106 onder b BW?

Het cassatiemiddel klaagt allereerst dat het hof de vordering van de benadeelde partij [benadeelde 1] wat betreft de immateriële schade ontoereikend gemotiveerd heeft toegewezen.

Het oordeel dat sprake is van zo een aantasting in de persoon ‘op andere wijze’ is niet begrijpelijk, nu het hof niets heeft vastgesteld over de aard en de ernst van de normschending en van de gevolgen daarvan voor de benadeelde. De motivering dat vergoeding van de gestelde immateriële schade ‘billijk’ voorkomt, volstaat daartoe niet (vgl. HR 15 oktober 2019, ECLI:NL:HR:2019:1465).

Het cassatiemiddel klaagt hierover terecht. Mede gelet op wat in dit geding ter onderbouwing van de vordering tot vergoeding van immateriële schade ten bedrage van € 150 is aangevoerd, moet worden aangenomen dat hernieuwde behandeling van de zaak na vernietiging door de Hoge Raad teneinde uitsluitend hierover opnieuw te oordelen, een onevenredige belasting van het strafgeding, zoals bedoeld in artikel 361 lid 3 Sv, zou opleveren. De Hoge Raad zal daarom bepalen dat de benadeelde partij niet-ontvankelijk is in haar vordering wat betreft deze vordering tot vergoeding van immateriële schade ten bedrage van € 150.

Wat hiervoor is overwogen brengt mee dat de bestreden uitspraak wat betreft de oplegging van de in artikel 36f lid 1 Sr voorziene maatregel in zoverre evenmin in stand kan blijven en daaromtrent dient te worden beslist zoals hieronder aangegeven.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend (i) voor zover de vordering van de benadeelde partij [benadeelde 1] is toegewezen tot een bedrag van € 1.169,90 en voor dat bedrag de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van dat slachtoffer is opgelegd en (ii) voor zover bij de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van de in het vonnis genoemde slachtoffers telkens vervangende hechtenis is toegepast, bepaalt dat het bedrag waarvoor de

vordering van de benadeelde partij [benadeelde 1] is toegewezen € 1.019,90 bedraagt en dat de schadevergoedingsmaatregel tot betaling aan de Staat is opgelegd voor dat bedrag, verklaart ten aanzien van deze schadevergoedingsmaatregel dat met toepassing van artikel 6:4:20 Sv gijzeling van twintig dagen kan worden toegepast en verklaart de benadeelde partij [benadeelde 1] voor het overige niet-ontvankelijk in haar vordering en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1127

Zaaknummer: 20/01232

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Kan uit gebezigde bewijsmiddelen worden afgeleid dat verdachte opzettelijk heeft gehandeld?

Kan uit gebezigde bewijsmiddelen worden afgeleid dat verdachte opzettelijk heeft gehandeld?

Het cassatiemiddel klaagt dat het onder 2 en 3 bewezen verklaarde opzet niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Niet alleen heeft het hof onder de bewijsmiddelen opgenomen de verklaring van de verdachte voor zover inhoudend dat ‘het rolluik op gemeentegrond lag en hij het dus mocht pakken’, maar ook voor het overige kan uit de bewijsvoering niet zonder meer volgen dat de verdachte deze rolluiken heeft gepakt met het oogmerk om zich deze wederrechtelijk toe te eigenen en dat de verdachte opzettelijk rolluiken heeft vernield die aan iemand anders toebehoorden. De uitspraak van het hof is dus ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1135

Zaaknummer: 20/00380

Rechters: J. de Hullu, A.E.M. Röttgering en C. Caminada

Advocaten: J.J. Weldam

Wetsartikelen: 359 Sv en 310 Sr

RECHTSPRAAK

Aanhoudingsverzoek gemachtigde raadsman ter terechtzitting in hoger beroep op de grond dat verdachte ernstig ziek is, door hof afgewezen op grond van belangenafweging, nu behandeling reeds drie keer is aangehouden en twintig maanden zijn verstreken sinds eerste zitting in hoger beroep.

Aanhoudingsverzoek gemachtigde raadsman ter terechtzitting in hoger beroep op de grond dat verdachte ernstig ziek is, door hof afgewezen op grond van belangenafweging, nu behandeling reeds drie keer is aangehouden en twintig maanden zijn verstreken sinds eerste zitting in hoger beroep.

Het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

De Hoge Raad herhaalt relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:2020:1896 met betrekking tot het beoordelingskader van aanhoudingsverzoeken.

Aan het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting heeft de raadsman ten grondslag gelegd dat de verdachte ernstig ziek is, dat hij bij de behandeling van zijn zaak aanwezig wil zijn, maar dat hij vanwege zijn ziekte niet in staat is zich optimaal voor te bereiden en het woord te voeren. Het hof heeft dit verzoek afgewezen, omdat bij ziekte aanhouding weliswaar het uitgangspunt is, maar de behandeling van de zaak al driemaal eerder is aangehouden en ‘naar mate de zaak langer duurt, het belang van een behoorlijke strafvordering steeds zwaarder gaat wegen’. Kennelijk heeft het hof daarmee tot uitdrukking gebracht dat het belang van een behoorlijke strafvordering – dat de afdoening van de zaak binnen een redelijke termijn omvat – ernstig in het gedrang zou komen als het onderzoek ter terechtzitting voor de vierde maal zou worden geschorst en dat dit belang zwaarder moet wegen dan het belang van de verdachte om bij de behandeling van zijn zaak tegenwoordig te

zijn. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, gelet op wat op de terechtzitting aan de orde is gekomen met betrekking tot het tijdsverloop sinds het wijzen van het vonnis in eerste aanleg, de eerdere aanhoudingen op verzoek van de verdachte, het onzekere verloop van de ziekte van de verdachte, de aanwezigheid van de gemachtigde raadsman op de terechtzitting en de belangen, waaronder het belang van de benadeelde partij, om tot een doeltreffende en spoedige berechting te komen.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1134

Zaaknummer: 20/00991

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: B. Klunder

Wetsartikelen: 279 Sv en 281 Sv

RECHTSPRAAK

Beperking van hoger beroep door hof tot zaak A. Heeft hof zaak B ten onrechte buiten hoger beroep gehouden?

Beperking van hoger beroep door hof tot zaak A. Heeft hof zaak B ten onrechte buiten hoger beroep gehouden?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, de zaak met parketnummer 96-133218-19 buiten het hoger beroep heeft gehouden.

Het procesverloop is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal. Daaruit blijkt in het bijzonder dat de verdachte geen schriftuur met grieven tegen het vonnis van de rechtbank heeft ingediend en ook niet ter terechtzitting in hoger beroep mondelinge bezwaren tegen het vonnis heeft opgegeven of doen opgeven, ook niet waar het de beslissingen van de rechtbank in de zaak met parketnummer 96-133218-19 betreft, welke zaak volgens het cassatiemiddel door het hof ten onrechte buiten het hoger beroep is gehouden. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat in de cassatieschriftuur niet wordt aangegeven dat en waarom de niet-ontvankelijkverklaring door het hof van de verdachte in zijn hoger beroep onjuist zou zijn, heeft de verdachte onvoldoende belang bij zijn klacht.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1130

Zaaknummer: 20/02773

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: M.R. Mantz

Wetsartikelen: 407 Sv

RECHTSPRAAK

Dient vermelding adres van moeder van verdachte in schriftelijke bijzondere volmacht tot instellen hoger beroep te worden aangemerkt als adresopgave als bedoeld in artikel 36g lid 1 onder c Sv, zodat afschrift van oproeping voor nadere terechtzitting in hoger beroep naar dat adres had moeten worden verzonden?

Dient vermelding adres van moeder van verdachte in schriftelijke bijzondere volmacht tot instellen hoger beroep te worden aangemerkt als adresopgave als bedoeld in artikel 36g lid 1 onder c Sv, zodat afschrift van oproeping voor nadere terechtzitting in hoger beroep naar dat adres had moeten worden verzonden?

Het cassatiemiddel klaagt over de beslissing van het hof op de terechtzitting in hoger beroep van 16 september 2020 tot het verlenen van verstek tegen de niet-verschenen verdachte.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen hiervoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.1-3.6.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1129

Zaaknummer: 20/03057

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en C. Caminada

Advocaten: H. Bakker

Wetsartikelen: 36g Sv

RECHTSPRAAK

Misverstand over ander tijdstip behandeling klaagschrift. Schending van beginselen van behoorlijke procesorde, nu behandeling in raadkamer van klaagschrift buiten aanwezigheid van klager en zijn raadvrouw heeft plaatsgevonden?

Misverstand over ander tijdstip behandeling klaagschrift. Schending van beginselen van behoorlijke procesorde, nu behandeling in raadkamer van klaagschrift buiten aanwezigheid van klager en zijn raadvrouw heeft plaatsgevonden?

Het cassatiemiddel klaagt dat de behandeling in raadkamer van het namens de klager ingediende klaagschrift ten onrechte buiten de aanwezigheid van de klager en zijn raadvrouw heeft plaatsgevonden.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Rotterdam, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1137

Zaaknummer: 20/02728

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 23 Sv

RECHTSPRAAK

Noodweer. Heeft hof voldoende inzicht gegeven in zijn gedachtegang?

Noodweer. Heeft hof voldoende inzicht gegeven in zijn gedachtegang?

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer.

Indien door of namens de verdachte een beroep op noodweer is gedaan, moet de rechter een gemotiveerde beslissing geven op dat verweer. Dan zal hij moeten onderzoeken of aan de voorwaarden voor de aanvaarding van dat verweer is voldaan. Bij de beoordeling van het beroep kunnen nauwkeurige en consistente feitelijke vaststellingen van belang zijn, waarbij de rechter de last tot het aannemelijk maken van die feitelijke grondslag niet uitsluitend op de verdachte mag leggen.

Voor noodweer is vereist dat de verdediging is gericht tegen een ‘ogenblikkelijke, wederrechtelijke aanranding’. Van een ‘ogenblikkelijke aanranding’ is ook sprake bij een onmiddellijk dreigend gevaar voor een aanranding. Enkele vrees voor zo’n aanranding is daartoe echter niet voldoende. De gestelde aanranding moet in redelijkheid beschouwd zodanig bedreigend zijn voor de verdachte dat deze kan worden aangemerkt als een ogenblikkelijke aanranding in de zin van artikel 41 Sr.

Als de rechter het beroep verwerpt, dient hij duidelijk te maken of hij de door of namens de verdachte aan het verweer ten grondslag gelegde feitelijke toedracht niet aannemelijk geworden acht, dan wel of die toedracht het beroep niet kan doen slagen (vgl. HR 22 maart 2016, ECLI:NL:HR:2016:456).

Het hof heeft geoordeeld dat ‘de hiervoor vastgestelde gedragingen van de aangever’ – waarbij het hof kennelijk het oog heeft op zijn vaststelling dat de aangever trachtte de brief uit handen van de verdachte te trekken – niet kunnen worden aangemerkt als een ogenblikkelijke, wederrechtelijke aanranding van het lijf of goed van de verdachte (dan wel van een onmiddellijk dreigend gevaar daarvoor) die tot enige verdediging noopte. Dit oordeel is niet zonder meer begrijpelijk. Het hof heeft in het midden gelaten of naar zijn oordeel geen sprake was van een ogenblikkelijke (dreigende) aanranding van een goed van de verdachte, dan wel

dat die aanranding niet wederrechtelijk was, dan wel dat tegen die aanranding geen verdediging was geboden. Aldus heeft het hof zijn oordeel niet toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 1 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1091

Zaaknummer: 20/02158

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: M.E. van der Werf

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

Middel over ontbrekende pleitnota.

Middel over ontbrekende pleitnota.

Het cassatiemiddel klaagt dat het onderzoek op de terechtzitting in hoger beroep en de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak nietig zijn, omdat de pleitnota die op de terechtzitting in hoger beroep door de raadsman aan het hof is overgelegd, zich niet bij de stukken van het geding bevindt.

De pleitnota die in het proces-verbaal is vermeld, ontbreekt bij de stukken die aan de Hoge Raad zijn gezonden. De raadsman heeft op grond van artikel 4.3.6.3 van het Procesreglement Hoge Raad der Nederlanden verzocht om toezending van een afschrift van deze pleitnota. Op grond van het proces-verbaal van die terechtzitting moet worden aangenomen dat die pleitnota niet meer beschikbaar zal komen. De Hoge Raad kan daardoor niet nagaan of op de terechtzitting verweren zijn gevoerd dan wel of daar uitdrukkelijk onderbouwde standpunten naar voren zijn gebracht. Het cassatiemiddel slaagt daarom.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1138

Zaaknummer: 19/05626

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.E.M. Röttgering

Advocaten: A.A. Franken

Wetsartikelen: 4.3.6.3 Procesreglement HR

RECHTSPRAAK

Beroep op ontslag van alle rechtsvervolging wegens bestaan van vrijstelling als bedoeld in artikel 5.1 Besluit vrijstelling beschermde dier- en plantensoorten (oud).

Beroep op ontslag van alle rechtsvervolging wegens bestaan van vrijstelling als bedoeld in artikel 5.1 Besluit vrijstelling beschermde dier- en plantensoorten (oud).

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de verwerping door het hof van een beroep op vrijstelling.

Uit de overwegingen van het hof volgt dat het hof heeft miskend dat de in artikel 8 Besluit vrijstelling beschermde dier- en plantensoorten (oud) (hierna: Besluit (oud)) bedoelde registratie in een administratie slechts ziet op een door de – destijds – Minister van Economische zaken, Landbouw en Innovatie te houden administratie en niet op enige door de verdachte te houden administratie. Het cassatiemiddel klaagt daarover terecht. Gelet hierop heeft het hof de verwerping van het beroep op ontslag van alle rechtsvervolging wegens het bestaan van een vrijstelling als bedoeld in artikel 5 lid 1 Besluit (oud), niet toereikend gemotiveerd.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, is het gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, voor zover aan het oordeel van de Hoge Raad onderworpen zoals hiervoor onder 1 is weergegeven en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1100

Zaaknummer: 19/02592

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J.L.J.M. van de Mortel

Wetsartikelen: 13 Flora en faunawet (oud) en 5.1 Besluit vrijstelling beschermde dier- en
plantensoorten (oud)

RECHTSPRAAK

Beroep op ontslag van alle rechtsvervolging wegens bestaan van vrijstelling als bedoeld in artikel 5.1 Besluit vrijstelling beschermde dier- en plantensoorten (oud).

Beroep op ontslag van alle rechtsvervolging wegens bestaan van vrijstelling als bedoeld in artikel 5.1 Besluit vrijstelling beschermde dier- en plantensoorten (oud).

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de verwerping door het hof van een beroep op vrijstelling.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 19/02592, ECLI:NL:HR:2021:1100.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, voor zover aan het oordeel van de Hoge Raad onderworpen zoals hiervoor onder 1 is weergegeven en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1124

Zaaknummer: 19/02591

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J.L.J.M. van de Mortel

Wetsartikelen: 13 Flora en faunawet (oud) en 5.1 Besluit vrijstelling beschermde dier- en plantensoorten (oud)

RECHTSPRAAK

Is er sprake van een cassatiemiddel als bedoeld in de wet?***Is er sprake van een cassatiemiddel als bedoeld in de wet?***

Als cassatierechter onderzoekt de Hoge Raad alleen cassatiemiddelen (klachten) als in de wet bedoeld. Als een zodanig cassatiemiddel kan alleen gelden een stellige en duidelijke klacht over de schending van een bepaalde rechtsregel en/of het verzuim van een toepasselijk vormvoorschrift door de rechter die de bestreden uitspraak heeft gewezen. Het eerste cassatiemiddel voldoet niet aan dit vereiste, zodat dit onbesproken moet blijven.

De klacht strekt immers slechts tot vernietiging van de bestreden uitspraak in de ontnemingszaak voor het geval dat het eerste cassatiemiddel in de hoofdzaak gegrond zou worden bevonden. Daarbij verdient nog opmerking dat op grond van artikel 6:1:16 lid 2 Sv een uitspraak op een vordering van het openbaar ministerie tot oplegging van de verplichting een geldbedrag aan de staat te betalen ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel pas kan worden ten uitvoer gelegd nadat en voor zover de veroordeling als bedoeld in artikel 36e Sr onherroepelijk is geworden. Verder vervalt op grond van artikel 511i Sv een uitspraak op een vordering van het openbaar ministerie als bedoeld in artikel 36e Sr van rechtswege doordat en voor zover de uitspraak als gevolg waarvan de veroordeling van de verdachte als bedoeld in artikel 36e Sr achterwege blijft, in kracht van gewijsde gaat (vgl. HR 14 april 1998, ECLI:NL:HR:1998:ZD1016).

Nu het eerste cassatiemiddel onbesproken moet blijven en de schriftuur verder enkel de klacht bevat dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden, zal de Hoge Raad gebruikmaken van de mogelijkheid om het beroep zonder verdere motivering niet-ontvankelijk te verklaren (zie artikel 80a RO).

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1035

Zaaknummer: 19/01996

Rechters: V. van den Brink, J.C.A.M. Claassens en M. Kuijer

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 36e Sr en 6:1:16 Sv